

NA WARSZTACIE

Pod redakcją Jerzego Niebojewskiego

ODNAWIAMY MIESZKANIE (Michał Rosolak) — IMADELKO UNIWERSALNE Z DREWNA (Józef Swieciłk) — KĄCIK DO NAUKI (Lubomir Pačkiewicz) — AMATORSKI APARAT DO ELEKTROISKROWEJ OBRÓBKI METALI (Witold Kozak)

ODNAWIAMY MIESZKANIE

Odnowienie mieszkania we własnym zakresie połączone jest nie tylko z pewnymi wydatkami, ale również i z pewnym ryzykiem wykonawczym — czy i jak się ta praca nam uda i czy nasze wysiłki nie pójdą na marne? W wielu wypadkach obawa przed tym ryzykiem odstrasza nas od podjęcia pracy i zmusza do korzystania z usług ludzi nie wykwalifikowanych lub niedostatecznie obeznanych z tą pracą. W rezultacie jesteśmy niezadowoleni z odnowienia mieszkania i przeświadczeni, żeśmy za tę usługę zbyt drogo zapłacili. A tymczasem ryzyko nie było tak wielkie i gdybyśmy się na nie zdecydowali, rezultaty pracy byłyby może o wiele lepsze, a koszty znacznie niższe.

Inną, może bardziej istotną przyczyną braku odwagi do podjęcia decyzji o odnowieniu mieszkania mogła być nieznajomość procesu odnawiania mieszkań i brak jakiegokolwiek doświadczenia w wyko-

nywaniu poszczególnych czynności malarskich oraz nieumiejętność zorganizowania sobie pracy. Nie znaczy to jednak, abyśmy mieli zrezygnować z bliższego zapoznania się z procesem odnawiania mieszkań (nie tylko teoretycznie, ale i praktycznie), abyśmy nie mogli opanować łatwych w gruncie rzeczy czynności malarskich i nie potrafili zorganizować sobie całego przebiegu pracy, no i nie doznali pełni zadowolenia z dokonanego dzieła, po odnowieniu mieszkania własnym wysiłkiem. W tym też celu omówimy cały przebieg odnowienia mieszkania i podamy praktyczne wskazówki, jak należy sobie tę pracę zorganizować bez żadnego ryzyka i dodatkowych kosztów.

Przed przystąpieniem do pracy musimy zastanowić się, czy będziemy chcieli odnowić całe mieszkanie, czy też tylko jego część, a jeżeli tak, to które pomieszczenie przeznaczyć do przeprowadzenia

eksperymentu: pokój czy kuchnię? Korytarz czy łazienkę? A może ustalimy tylko pewną kolejność odnawiania poszczególnych pomieszczeń, gdyż i tak od razu całego mieszkania odnowić nie będziemy mogli ze względu na konieczność opróżniania izb ze znajdujących się tam sprzętów, mebli i innych ruchomości i rozlokowywania ich w pozostałych pomieszczeniach.

Po ustaleniu kolejności odnawiania izb zastanówmy się nad kolorystyką odnawianych wnętrz, a więc w jakiej barwie odnowić kuchnię, przedpokój czy łazienkę? Jak zestawień barwy ścian i sufitów w pokoju sypialnym, stołowym czy dziecinnym? Czy mogą to być zestawienia dowolne, czy też oparte na wynikach badań naukowych, wykazujących ogromny wpływ barw na nasze samopoczucie, odpoczynek lub wrażliwość estetyczną? Są to sprawy bynajmniej niebiałe, nie powinniśmy ich rozwiązywać pośpiesznie, lecz z pewnym zrozumieniem i zgodnie z indywidualnymi upodobaniami własnymi i naszych domowników.

Musimy przy tym zdawać sobie sprawę, że na kolorystykę wnętrza mieszkań składają się nie tylko ściany i sufity, ale również drzwi, okna, meble, sprzęty, obrazy, tkaniny dekoracyjne (firanki, makaty, dywany, narzuty itp.), ceramika, świeczniki, zyrandole itp. elementy wyposażenia naszego mieszkania. Wszystkie te elementy posiadają własne barwy, a te znów własne cechy, które razem wzięte tworzą między sobą pewne stosunki i wielkości, pewne skale, proporcje i zestawienia o różnych wartościach estetycznych, zdrowotnych itp.

Ustalając kolorystykę dla poszczególnych pomieszczeń naszego mieszkania powinniśmy uwzględnić w miarę możliwości barwy wszystkich wymienionych elementów i stworzyć z nich układ jak najbardziej harmonijny, spokojny, ciekawy, nie monotony, ale i niezbyt kontrastowy, który uwzględniłby następujące założenia kolorystyczne:

1. Zestaw barw jasnych (pastelowych) zachęcający do utrzymania

porządku i czystości i zaspokajający nasz smak estetyczny.

2. Barwy w pomieszczeniach przeznaczonych na odpoczynek lub do spożywania posiłków powinny być mniej intensywne, a więc czyste, zbielone, o ograniczonych kontrastach.

3. Barwy w pomieszczeniach przeznaczonych na odpoczynek powinny być odmienne od barw istniejących w pomieszczeniach pracy zawodowej.

4. Dobre barwy powinny być przystosowane do rodzaju pracy i oświetlenia, przy czym oświetlenie miejsca pracy, np. przy obrabianiu lekcji, czytaniu, szyciu, powinno być pełne i jasne, ale nie oślepiające (powinno być oświetlona powierzchnia stołu czy maszyny, a nie cały pokój).

6. Najbardziej odpowiednie barwy do zestawów kolorystycznych, odnawianych pomieszczeń byłyby następujące: kremowa, beżowa, jasnoszara, niebieskawozielona, jasna zielonożółta, jasna szarozółta, różowoszara, brunatno-pomarańczowa (jasna), różne odcienie niebieskiej oraz inne barwy jasne, zbielone, zwane też pastelowymi.

Po ustaleniu zestawów kolorystycznych dla każdego rodzaju pomieszczenia należy ułożyć sobie plan pracy, czyli przewidzieć ilość i kolejność następujących po sobie czynności. Plan taki obejmowałby następujące czynności:

1. Przygotowanie narzędzi, przyborów i materiałów malarskich oraz zapoznanie się z ich użyciem i zastosowaniem.

2. Przygotowanie pomieszczeń do malowania.

3. Wykonanie czynności wstępnych przed malowaniem.

4. Przygotowanie barwiny (farby) z odpowiednim spoiwem klejowym i sprawdzenie jej z zaprojektowanym zestawem kolorystycznym oraz sprawdzenie kleistości barwiny.

5. Malowanie sufitów i ścian.

6. Prace uzupełniające do malowania ścian na olejno.

7. Prace porządkowe.

1. Przygotowanie narzędzi, przyborów i materiałów malarskich

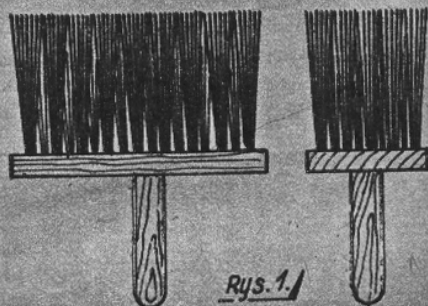
Przygotowanie narzędzi, przyborów i materiałów malarskich powinno być przeprowadzone z dużą skrupulatnością i uwagą, gdyż będzie to miało wpływ na przebieg i wyniki pracy. Powinny one być dobrej jakości i o pełnej sprawności użytkowej.

a) Pędzel ławkowiec (rys. 1) o wymiarach 75×160 mm powinien mieć włos szczecinowy długości ± 90 mm. Służy on do nanoszenia barwiny klejowej na ściany i sufity oraz do mycia ścian i mydlenia ich przed malowaniem. Dobrze wykonany pędzel ławkowiec rozpoznajemy po układaniu się włosa, którego końce po zanurzeniu w barwinie klejowej powinny skupiać się do środka. Pędzel taki można wypożyczyć za niewielką opłatą w najbliższej mydlarni. Przy wypożyczeniu należy uważać, aby nie był zanadto zużyty, gdyż ławkowce z krótkim włosiem nie nadają się do malowania.

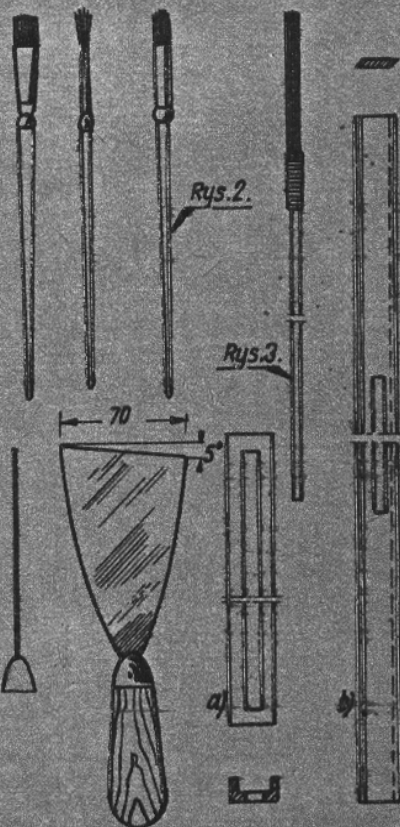
b) Pędzel blaszkowy płaski lub okrągły (rys. 2) ma włosie objęte nasadką metalową, połączoną z drewnianym trzonkiem. Służy on do malowania w miejscach trudno dostępnych dla ławkowca. Może też być użyty do malowania farbami olejnymi.

c) Pędzel do wyciągania pasków (rys. 3) ma również długie włosie szczecinowe, osadzone na długim trzonku i obwiązane ściśle sznurkiem.

d) Liniął drewniany z uchwytem (rys. 4) jest cienką sprężystą listwą o wymiarze $1000 \times 40 \times 4$ mm, wykonaną z drewna świerkowego. Służy do wyciągania pasków lub wyrównywania brzegów zamalowanych powierzchni na styku z innymi płaszczyznami zamalowanymi inną barwiną. Liniął powinien posiadać krawędzie dłuższych boków skośnie ścięte (sfazowane). Do tego celu używa się również wzornika (rys. 4a) w postaci listwy o przekroju korytkowym z podłużną szczeliną w środku.

Rys. 1.

Rys. 2.

Rys. 3.

Rys. 5.

Rys. 4.

Rys. 6/

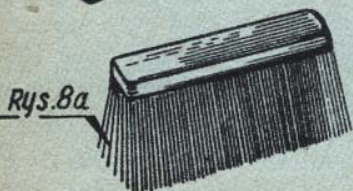
Rys. 7

Rys. 7a

Rys. 8

Rys. 8a

e) Szpachla stalowa trójkątna z drewnianym trzonkiem (rys. 5) służy do zeszkrobывania ze ścian starych powłok klejowych, do zacierania gipsem lub szpachlówką szpar i wgłębień oraz do innych czynności pomocniczych. Szpachla powinna być wykonana ze sprężystej blachy stalowej, łatwo uginającej się pod naciskiem ręki.

f) 3 wiadra do rozrabiania barwin klejowych (rys. 6) z blachy ocynkowanej, kilka różnej wielkości kubków i blaszanek do mieszania kolorów (rys. 7) oraz kociołek do kleju (rys. 7a) składający się z dwóch naczyń, np. garnka i puszki.

g) Szczotka druciana stalowa (rys. 8) do usuwania resztek tynków i barwin ze ścian i sufitów oraz szczotka włosiana do odkurzenia ścian (rys. 8a).

h) Sięto do przesiewania lub przedczadania suchych lub klejowych barwin (rys. 9).

i) Packa tynkarska (rys. 10), w postaci prostokątnej deseczki z uchwytem, służąca do wygładzania zaprawy tynkarskiej przy uzupełnianiu odbitych ze ścian tynków lub ich zacieraniu.

j) Drabina rozstawna podwójna (rys. 11) wysokości 2200 mm z płaskimi szczeblami (po obu stronach), zawiasami (rys. 11a) i okuciami. Drabina powinna być zbudowana mocno i z odpowiedniego drewna oraz posiadać urządzenie zapobiegające rozsuwaniu się jej ponad ustaloną szerokość. Drabinę przed użyciem należy dokładnie sprawdzić i zauważone uszkodzenia usunąć.

k) Sznur lniany, tzw. ciesielski o ϕ 2–3 mm do wyznaczenia paszków między sufitem i ścianami lub linii między dwoma kolorami. Do nacierania sznura używa się węgla drzewnego, proszku grafitowego, albo popiołu ze spalonego papieru.

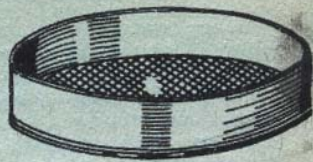
l) Barwiny (farby w proszku) powinny odznaczać się intensywnym kolorem, odpornością na działanie światła i wody, odpornością na działanie wapna i cementu, szybkością wysychania, drobnoziarnistością i łatwością ucierania ze

środkami klejącymi. W zależności od zaprojektowanego zestawu kolorystycznego nabywamy w mydlarni barwiny białe (kredę naturalną szlamowaną lub ton), żółte (ochrę lub żółcień chromowy), brązowe (umbre paloną jasną lub sjenę paloną), niebieskie (ultramarynę lub błękit kobaltu), zielone (zieleń pigmentową lub lakową), czerwone (cynober lub czerwien lakową), czarne (czern kostną lub grafitową).

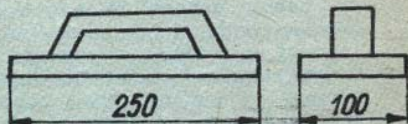
Oprócz barwin zakupujemy klej stolarski albo klej malarski (roślinny lub kazeinowy). Powstaje pytanie: jaką ilość barwin i kleju należy zakupić? Ilość ta będzie zależała od powierzchni ścian i sufitów przeznaczonych do odnowienia oraz wielokrotności ich malowania. Należy więc obliczyć powierzchnię ścian i sufitów w metrach² i następnie sumę tych powierzchni porównać z normą przeciętnego użycia barwin klejowych przewidzianą na dwukrotne pomalowanie powierzchni 10 m² tynków gładkich, która wynosi 3,5 kg tonu lub kredy, 0,16 kg kleju roślinnego w postaci mączki lub grysiku, 0,6 kg barwiny i 5 litrów przegotowanej lub deszczowej wody. Kredę nabywamy w proszku lub w kawałkach. Kreda, zmieszana z wodą, klejem i barwinami, nałożona na ściany, daje dobrze kryjące powłoki i jest powszechnie stosowana w klejowej technice malarskiej.

W sklepach można nabyć gotowe barwiny już doprawione i wymieszane na sucho z klejem i kredą (tonem) z zamieszczonym na opakowaniu przepisem użycia. Przygotowane w ten sposób barwiny można mieszać z innymi, o odmiennym kolorze, barwinami i w ten sposób dostosowywać je do opracowanego przez nas zestawu kolorystycznego.

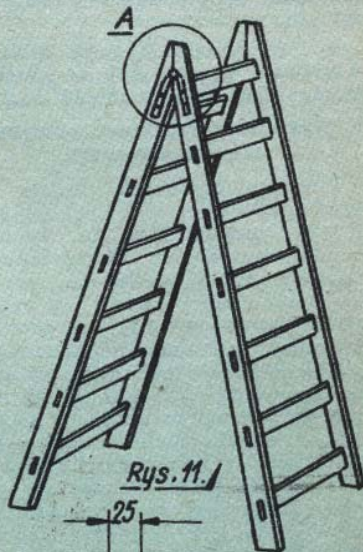
Oprócz powyższych materiałów zakupujemy 1–2 kg sproszkowanego gipsu, 1/4 kg pokostu, 2–4 kg szarego mydła, 10 dkg alunu i kilka arkuszy gruboziarnistego papieru ściernego.

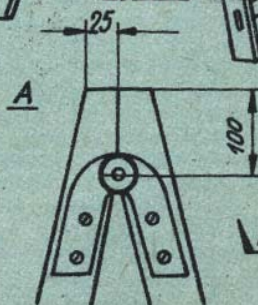
Rys. 9.

Rys. 10.

Rys. 11.

Rys. 11a.

2. Przygotowanie pomieszczeń do malowania

Po zgromadzeniu narzędzi, przyborów i zakupieniu materiałów do malowania, należy przygotować do malowania i samo pomieszczenie, tj. powynosić meble i sprzęty i zabezpieczyć podłogi. Jeśli z różnych względów nie będziemy mogli usunąć z danego pomieszczenia cięższych mebli i sprzętów (szaf, kredensów, tapczanów, bibliotek itp.), to należy zsunąć je na środek pomieszczenia i szczelnie okryć starymi narzutami, workami lub innymi tkaninami albo starymi gazetami czy też arkuszami papieru. Aby osłony te nie zsuwały się w czasie malowania, należy pospinać je agrafkami lub szpilkami i całość obwiązać jeszcze dookoła sznurkami albo tasiemkami.

Podłogi trzeba wyłożyć kilkoma warstwami gazet i posypać warstwą trocin albo piasku (10—20 mm).

3. Wykonanie czynności wstępnych, przygotowawczych

Pierwszą czynnością będzie dokładne zbadanie stanu tynków, czyli tzw. podłoża. Jest to czynność bardzo ważna, od której zależy będzie trwałość nakładanej powłoki malarskiej. Dobrze położony tynk jest tak twardy, że daje się zadrapać tylko ostrymi narzędziami, i właśnie taki tynk stanowi najodpowiedniejsze podłoże do malowania. Wrogiem tynków i nakładanych na nie powłok barwinowych jest wilgoć, którą należy usunąć za wszelką cenę. Wilgość w ścianach i sufitach może pochodzić z przeciekających rynien, dachów, rur lub przenikać z wilgotnego gruntu. Otóż najważniejszą czynnością będzie usunięcie z danego pomieszczenia źródeł zawilgocenia i następnie skrupulatne wysuszenie go przez ogrzewanie i wietrzenie.

Tynki trzeba dokładnie ostukać młotkiem. Jeśli usłyszemy w jakimkolwiek miejscu głuchy odgłos, będzie to oznaką, że tynk w tym miejscu odstaje od muru i że trzeba go odbić, a powstałą wyrwę wypełnić świeżym tynkiem i wygła-

dzić go packą murarską przy użyciu rzadkiej zaprawy wapiennej, po czym, po zupełnym wyschnięciu, przeszlić powłokę ściernym papierem albo oselką (pumeksem).

Wszystkie drobne uszkodzenia tynku (rysy, pęknięcia, otwory po gwoździach itp.) należy zmoczyć wodą (za pomocą pędzla), wypełnić papką gipsową (gipsem rozrobionym z wodą w stosunku 1:1,5) i wyrównać do powierzchni szpachlą, a po wyschnięciu i należywym stwardnieniu przeszlić powłokę ściernym papierem. Tynki kruche i sypkie są nieodpowiednie do malowania, gdyż nałożone na nie barwiny szybko się ścierają lub odpadają albo osypują się na podłogę. Najczęściej stosowanymi składnikami tynków w mieszkaniach są piasek i wapno, toteż do naprawy tego rodzaju tynków używa się zaprawy wapiennej, zwanej inaczej gładzią. Zaprawa gipsowa jest mniej odpowiednia, gdyż pęcznieje i jest widoczna.

Jeśli powierzchnia ścian jest zaplamiona zaciekami, których nie daje się usunąć za pomocą skrobania, to należy te miejsca zmyć gorącą wodą i pomalować dwukrotnie mlekiem wapiennym z dodatkiem spirytusu denaturowanego. Jeśli to nie pomoże, to trzeba izolować je od powłoki lakierem spirytusowym bezbarwnym. Tynki w nowych mieszkaniach można malować dopiero po roku użytkowania. Tynków cementowych nie należy malować barwinami klejowymi, gdyż powłoka szybko odpada.

Pomieszczenia, w których wytwarza się dużo wilgoci lub pary, np. kuchnie, pralnie itp., należy malować barwinami wapiennymi. W nowym budownictwie powłoki barwinowe jednowarstwowe, po roku lub dwóch latach użytkowania mieszkania, doskonale przyjmują następne warstwy barwiny i nie wymagają skrobania, tylko zmycia.

Natomiast powłoki wielowarstwowe wymagają skrobania szpachlą po uprzednim zmyciu gorącą wodą. Celem skrobania jest usunięcie brudów i bakterii (pleśniaków). Po

skrobaniu należy jeszcze raz obejrzeć tynki i dokonać w razie potrzeby naprawy zauważonych pęknięć, rys lub obtłuczeń, zwłaszcza na narożach otworów okiennych i drzwiowych oraz przy listwach przyściennych.

Po zeszkrobaniu starych powłok i dokonaniu napraw należy powierzchnię ścian i sufitu wygładzić (usunąć chropowatości) packą murarską i następnie odkurzyć pędzlem, zmyć wodą i spłukać. Do mycia ścian i sufitów należy używać ciepłej, przegotowanej wody, w której rozpuszcza się (w małych ilościach) szare mydło, sodę i amoniak. Zmyte ściany i sufity gruntuje się roztworem 1 kg szarego mydła rozpuszczonego w 10 l gorącej wody. Roztwór należy przecedzić i dodać kilka łyżeczek rozpuszczonego w wodzie ałunu. Zamiast tego roztworu można zastosować do gruntowania mleko wapienne z dodatkiem niewielkiej ilości szarego mydła.

Namydlenie ścian lub zagruntowanie ich mlekiem wapiennym zabezpiecza podłoże przed nadmiernym wchłanianiem wilgoci z barwiny klejowej i zapobiega powstawaniu plam oraz przeciwdziała rozwojowi się flory bakteryjnej w nałożonej powłoce barwiny.

Jeżeli stary tynk posiada tylko podwójną powłokę, i to w dobrym stanie, to można powierzchnie ścian i sufitów zmyć tylko ciepłą wodą (przegotowaną), dokonać drobnych napraw i od razu przystąpić do malowania.

4. Przygotowanie barwin klejowych do malowania

Przygotowania barwin klejowych do malowania należy dokonać co najmniej na 12 do 15 godzin przed malowaniem. Ze względów organizacyjnych należałoby tę pracę wykonać jeszcze przed skrobaniem, naprawą tynków i gruntowaniem.

Kredek lub ton (drobno sproszkowany) należy zalać w wiadrze gorącą wodą i mieszać kopystką, aż do uzyskania ciasta o jednolitej konsystencji. Klej malarski rozpuścić

w osobnym naczyniu w ilości 1 kg na 1,5 l wody. W innych naczyniach trzeba rozrobić suche barwiny (kolory) z wodą i zmieszać je z klejem w ilości około 10%. Rozrzedzone wodą ciasto kredowe (do gęstości śmietanki) należy przecedzić przez sito i zmieszać z klejem oraz przygotowanymi barwinaми. Jeśli w czasie mieszania wytworzy się na powierzchni piana, będzie to oznaką przesylenia mieszaniny klejem. Trzeba wówczas dolać do niej wody.

Zbyt gęsta barwina świadczy o małym nasyceniu jej klejem i wymaga dodania do niej roztworu klejowego. Chcąc sprawdzić jakość odcienia zabarwionej mieszaniny w porównaniu do zestawu kolorystycznego, należy powlec nią kawałek białego papieru i wysuszyć go nad grzejnikiem elektrycznym lub płytą kuchenną. Jeśli po wyschnięciu próbka nie zabarwi pociętej o nią szmatki, będzie to oznaką wystarczającego nasycenia barwiny klejem. Zabarwione próbki po wyschnięciu powinny odpowiadać zaprojektowanemu zestawowi kolorystycznemu. Jeśli nie będą mu odpowiadać, trzeba barwiny wzmocnić odpowiednim kolorem bądź osłabić je za pomocą wody i przeprowadzić ponowne badania.

Barwiny oprócz właściwego nasycenia klejem i kolorem powinny odznaczać się zdolnością krycia oraz odpowiednią ciekłością dostosowaną do nasiąkliwości podłoża (tynku) i wilgotności powietrza. Zbyt rzadkie barwiny rozpryskują się w czasie malowania, a zbyt gęste męczą rękę. Można je zagęszczać barwinaми o konsystencji pasty. Gęste natomiast rozcieńczać wodą. Przy dobieraniu kolorów należy barwiny przecedzać przez gęste sito i dobrze wymieszać kopystką. Dla uzyskania białego koloru dodaje się do mieszaniny kredy z wodą i klejem trochę ultramaryny lub błękitu kobaltowego, uprzednio rozpuszczonych w ciepłej wodzie. Po dodaniu tego koloru białą barwinę trzeba dokładnie wymieszać. Powinna ona posiadać odcień lekko niebieski.

5. Malowanie sufitu i ścian

Właściwe malowanie, czyli pokrywanie powierzchni barwiną powinno odbywać się szybko i równomiernie. Pracę rozpoczynamy od pomalowania sufitu białą barwiną, która powinna być słabiej nasyczona klejem, gdyż łatwiej jest rozprowadzać ją po powierzchni i uzyskać powłokę jednolitą, bezsmugową. Ponadto powłoki sufitowe nie są narażone na ścieranie. Malowanie wykonujemy pędzlem ławkowym, rozpoczynając je pociągnięciami prostopadłymi do ściany okiennej, rytmicznie od prawej strony do lewej, starając się malować „mokrym na mokre” (rys. 12). Pędzla nie należy odrywać od powierzchni i barwinę rozprowadzać końcami włosia. Nabieramy pędzlem stale jednakową ilość barwiny do zamalowania stale jednakowej części powierzchni.

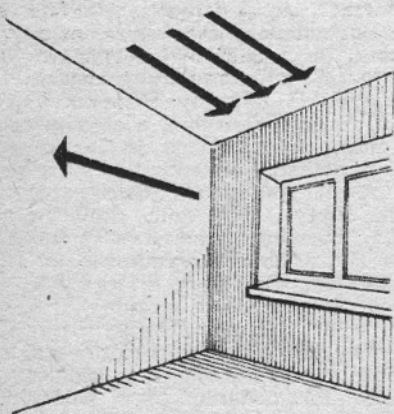
Po zamalowaniu sufitu należy wyznaczyć linią granicę między sufitem i ścianami. W tym celu odmierzamy we wszystkich narożach sufitu jednakową odległość i za pomocą sznura natartego węglem odbijamy na ścianach poziome linie. Czynność tę wykonujemy przy pomocy drugiej osoby naprzężając

sznur w dwóch narożach i odciągając go na kilka centymetrów, po czym puszczamy go tak, aby uderzył o ścianę, dając w rezultacie zarys linii.

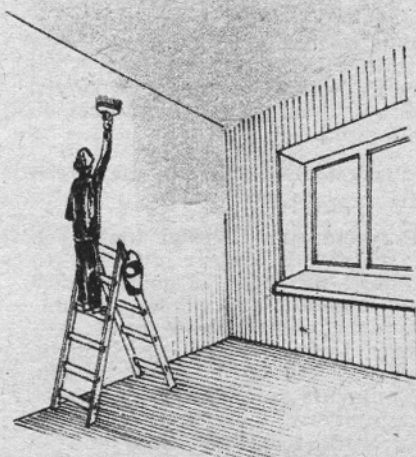
Malowanie ścian rozpoczynamy od nałożenia barwiny wzdłuż wyznaczonej linii styku. Ściany malujemy od strony okiennej do przeciwległej, długimi pociągnięciami (rys. 13).

W czasie malowania wszystkie okna i drzwi powinny być zamknięte, aby nie powodować przewiewów i nierównomiernego wysychania barwiny, co mogłoby być przyczyną powstawania smug. Dopiero po skończonym malowaniu otwieramy na roścież drzwi i okna i intensywnie suszymy pomieszczenie. Suche powietrze sprzyja wytworzeniu się trwałych powłok klejowych, natomiast w wilgotnym powietrzu barwiny fermentują i wydzielają przykry zapach.

Granicę koloru sufitu i ścian można pozostawić bez żadnych uzupełnień bądź też uzupełnić ją paskiem w tym samym kolorze, co i ściany, ale bardziej intensywnym. Pasek wyciągamy pędzlem paskowym (stykowym) przy użyciu liniału lub wzornika. Liniał lub wzornik przykładamy do ściany

Rys. 12.

Rys. 13.

tuż przy granicy koloru i śmiałym pociągnięciem pędzla (przy niezmiennym nacisku) wyciągamy linię o jednakowej grubości.

Ozdabiania ścian różnymi wzorami obecnie nie stosuje się, gdyż jest to sprzeczne z estetyką malowania wnętrz.

6. Prace uzupełniające do malowania ścian na olejno

W wielu przypadkach malowanie klejowe ścian uzupełniamy malowaniem olejnym, tzw. lamperiami, przeważnie w kuchniach, łazienkach, ubikacjach i przedpokojach.

Do prac uzupełniających odnawianie mieszkań należy również malowanie ram okiennych i drzwiowych, kaloryferów itp. Prace te ze względu na nieco odmienną technikę malowania i przygotowywania podłoża omówimy w oddzielnym artykule.

7. Prace porządkowe

Prace porządkowe po odnowieniu mieszkania będą polegały na dokonaniu drobnych poprawek na suficie i ścianach, których konieczność może okazać się dopiero po wyschnięciu nałożonych powłok (poprawki te wykonuje się zwykle za pomocą pędzelek), następnie na umyciu drzwi i okien, wyniesieniu trocin lub piasku, zdjęciu osłon (z papieru i gazet) i wymyciu lub scyklinowaniu podłóg, albo zapastowaniu ich po ustawieniu z powrotem mebli i sprzętów.

W ostatecznym efekcie prace te powinny nadać odnowionemu mieszkaniu miły i estetyczny wygląd oraz zachęcić do utrzymywania go w tym stanie jak najdłużej (przynajmniej przez okres 5 lat). Na zakończenie wskazane byłoby porównanie wyników malowania z ustalonym zestawem kolorystycznym i obliczenie rzeczywistych korzyści odniesionych z samodzielnie wykonanych prac malarskich, które na pewno będą znacznie większe od poniesionych wydatków i wysiłków fizycznych.

Michał Rosolak